

Για τη Ναόμι

Μέρος Πρώτο

Ορφανεμένοι από Φονιάδες

Πρόλογος

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΗ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ.

Οι υπαινιγμοί δεν είχαν φέρει αποτέλεσμα. Οι αδιόρατες προτροπές είχαν περάσει απαρατήρητες. Τώρα χρειαζόταν πιο αποφασιστική δράση. Κάτι δραματικό που να μη χωρά καμία παρανόηση και να συνοδεύεται από μια ξεκάθαρη εξήγηση.

Η διαύγεια της εξήγησης ήταν ζωτική. Δεν έπρεπε να αφήνει κανένα περιθώριο για αμφιβολίες, κανένα περιθώριο για ερωτηματικά. Η αστυνομία, τα μέσα ενημέρωσης και αυτή η αφελής ενοχλητική, έπρεπε να καταλάβουν το μήνυμά του, να αντιληφθούν τη σημασία του.

Κοίταξε σκεφτικός το σημειωματάριο μπροστά του και άρχισε να γράφει:

Πρέπει να εγκαταλείψεις αμέσως το απερίσκεπτο σχέδιό σου. Αυτό που θέλεις να κάνεις είναι απαράδεκτο. Εξυμνεί τους πιο καταστροφικούς ανθρώπους στον κόσμο. Εκθειάζει τους εκτελεσμένους εγκληματίες και γελοιοποιεί τη δικαιοσύνη που απένειμα. Δημιουργεί άδικη συμπάθεια για τους πιο ποταπούς των ποταπών. Αυτό δεν μπορεί να συμβεί. Δεν θα το επιτρέψω. Κοιμάμαι δέκα χρόνια μέσα στη γαλήνη του επίτευγματός μου, τη γαλήνη του μηνύματος που έστειλα στον κόσμο, τη γαλήνη

*της δικαιοσύνης μου. Αν με αναγκάσεις να πάρω πάλι
τα όπλα, το τίμημα θα είναι τρομερό.*

Διάβασε αυτά που είχε γράψει. Μετά κούνησε αργά το κεφάλι με αποδοκιμασία. Δεν ήταν ικανοποιημένος με τον τόνο. Έσκισε τη σελίδα από το σημειωματάριο και την έβαλε στη σχισμή του καταστροφέα εγγράφων δίπλα στο κάθισμά του. Άρχισε να γράφει πάλι σε μια κενή σελίδα:

*Σταμάτα αυτό που κάνεις. Σταμάτα τώρα και πάψε
να ασχολείσαι με αυτό το θέμα. Αλλιώς θα χυθεί πάλι
αίμα, πολύ αίμα. Μη διαταράσσεις τη γαλήνη μου.*

Αυτό ήταν καλύτερο. Αλλά και πάλι όχι όπως το ήθελε.

Έπρεπε να το δουλέψει κι άλλο. Να το κάνει πιο δυνατό. Να μην αφήνει καμία αμφιβολία. Να είναι τέλειο.

Και είχε τόσο λίγο χρόνο.

Κεφάλαιο 1

Άνοιξη

ΟΙ ΤΖΑΜΟΠΟΡΤΕΣ ΗΤΑΝ ΑΝΟΙΧΤΕΣ.

Από εκεί που στεκόταν ο Ντέιβ Γκάρνεϊ δίπλα στο τραπέζι της κουζίνας, έβλεπε τα τελευταία μπαλώματα του χειμωνιάτικου χιονιού. Είχαν υποχωρήσει από το λιβάδι σαν απρόθυμοι παγετώνες και τώρα φαίνονταν μόνο στα πιο βαθουλωμένα και σκιερά μέρη στα γύρω δάση.

Μέσα στην κουζίνα της μεγάλης αγροικίας απλωνόταν ένα ανάμεικτο άρωμα από την οσμή της γης που είχε αποκαλυφθεί με το λιώσιμο των χιονιών και από το αθέριστο σανό του προηγούμενου καλοκαιριού. Αυτές οι μυρωδιές κάποτε τον μάγευαν. Τώρα με δυσκολία τον άγγιζαν.

«Θα έπρεπε να βγεις λίγο έξω», του είπε Μάντλιν από το νεροχύτη, πλένοντας το μπολ όπου είχε φάει γάλα με κουάκερ. «Βγες έξω στον ήλιο. Είναι υπέροχα».

«Ναι, το βλέπω», απάντησε ο Γκάρνεϊ χωρίς να κουνηθεί.

«Κάθισε να πεις τον καφέ σου στις πολυθρόνες έξω», επέμεινε η Μάντλιν, αφήνοντας το μπολ στο στραγγιστήρι. «Σου χρειάζεται λίγος ήλιος».

«Χμμ». Ο Γκάρνεϊ έκανε ένα καταφατικό νεύμα και ήπιε άλλη μια γουλιά από την κούπα που κρατούσε. «Είναι ο ίδιος καφές που πίνουμε πάντα;»

«Γιατί, τι έχει;»

«Δεν είπα πως έχει κάτι».

«Ναι, είναι ο ίδιος καφές».

Ο Γκάρνεϊ αναστέναξε. «Μάλλον έχω αρπάξει κρύωμα. Τις τελευταίες δυο-τρεις μέρες, όλα μου φαίνονται άγευστα».

Η Μάντλιν ακούμπησε τα χέρια στον πάγκο και τον κοίταξε. «Πρέπει να βγαίνεις έξω πιο πολύ. Πρέπει να κάνεις κάτι».

«Ναι».

«Σοβαρά μιλάω. Δεν γίνεται να κάθεται όλη μέρα μέσα και να κοιτάζει τον τοίχο. Θα αρρωστήσεις τελικά. *Ήδη* έχεις αρχίσει να αρρωσταίνεις. Τηλεφώνησες στην Κόνι Κλαρκ που σε ζήτησε;»

«Θα της τηλεφωνήσω».

«Πότε».

«Όταν θα έχω τη διάθεση».

Δεν πίστευε ότι θα του ερχόταν τέτοια διάθεση τώρα κοντά, αν έκρινε από το πώς ένιωθε αυτές τις μέρες – ή μάλλον από το πώς ένιωθε τους τελευταίους έξι μήνες. Μετά τον τραυματισμό του στο φινάλε εκείνης της αλλόκοτης υπόθεσης που άρχισε με το φόνο της Τζίλιαν Πέρι, ήταν λες και είχε αποτραβηχτεί από οτιδήποτε συνδεόταν με την καθημερινή ζωή – δουλειές, προγραμματισμό, ανθρώπους, τηλεφωνήματα, δεσμεύσεις οποιουδήποτε είδους. Είχε φτάσει σε σημείο να είναι πανευτυχής αν η σελίδα στο ημερολόγιό του ήταν λευκή για όλο τον επόμενο μήνα – ούτε ραντεβού ούτε υποσχέσεις. Και είχε καταλήξει να ταυτίζει αυτό το αποτράβηγμα από τον κόσμο με την ελευθερία.

Ταυτόχρονα, είχε την αντικειμενικότητα να καταλάβει ότι αυτό που του συνέβαινε δεν ήταν καλό, ότι αυτή η ελευθερία δεν είχε καμία γαλήνη. Ένιωθε έχθρα για όλα, όχι ηρεμία.

Μπορούσε να την κατανοήσει σε κάποιο βαθμό αυτή την παράξενη ψυχολογική παράλυση που διέλυε τον ιστό της ζωής του και τον απομόνωνε. Ή τουλάχιστον μπορούσε να κάνει μια λίστα με πράγματα που πίστευε ότι την προκαλούσαν. Κοντά στην κορυφή της λίστας θα έβαζε την εμβοή, εκείνο το ασταμάτητο βουητό που άκουγε στ' αυτιά του από τότε που συνήλθε από το κώμα. Κατά πάσα πιθανότητα, πρέπει να είχε αρχίσει δύο εβδομάδες νωρίτερα, τότε που δέχτηκε τρεις σφαίρες σχεδόν εξ επαφής.

Ήταν δύσκολο να περιγράψει αυτό τον επίμονο ήχο στ' αυτιά του. Ο ωτορινολαρυγγολόγος τού είχε εξηγήσει ότι δεν ήταν πραγματικός «ήχος», αλλά μάλλον μια νευρική ανωμαλία την οποία παρερμήνευε ο εγκέφαλός του και την παρουσίαζε ως εξωτερικό ήχο. Ο τόνος του ήταν υψηλός, η ένταση χαμηλή, η χροιά σαν μια συνεχόμενη ψιθυριστή μουσική νότα. Το πρόβλημα ήταν αρκετά συνηθισμένο ανάμεσα σε μουσικούς της ροκ και σε βετεράνους στρατιώτες, αλλά η ανατομική του βάση ήταν ακόμη ένα μυστήριο, και αν εξαιρούνταν κάποιες σποραδικές περιπτώσεις αυτόματης ανάρρωσης, ήταν αθεράπευτο. «Ειλικρινά, κύριε Γκάρνει», είχε καταλήξει ο γιατρός, «αν λάβουμε υπόψη μας αυτά που περάσατε, το τραύμα και το κώμα, είστε πολύ τυχερός που τελικά έχετε μόνο ένα ήπιο βουητό στ' αυτιά σας».

Ο Ντέιβ δεν μπορούσε να διαφωνήσει με το συμπέρασμα του γιατρού. Όμως αυτό δεν έκανε πιο εύκολη την προσαρμογή του στο αμυδρό σφύριγμα που άκουγε συνεχώς στ' αυτιά του όταν είχε ησυχία. Το πρόβλημα χειροτέρευε τη νύχτα. Την ημέρα, ο ήχος μπορεί να έμοιαζε με το ακίνδυνο σφύριγμα μιας τσαγέρας σε ένα μακρινό δωμάτιο, αλλά τη νύχτα γινόταν μια απειλητική παρουσία, μια παγερή μεταλλική ατμόσφαιρα που τον τύλιγε από παντού.

Και μετά, ήταν τα όνειρα. Κλειστοφοβικά όνειρα που του θύμιζαν τις εμπειρίες του στο νοσοκομείο, αναμνήσεις από το νάρθηκα που κρατούσε ακίνητο το χέρι του, από τη δυσκολία που είχε στην αναπνοή. Όνειρα που του άφηναν μια αίσθηση πανικού για αρκετά λεπτά αφού είχε ξυπνήσει.

Επιπλέον, στο δεξί του χέρι, κοντά στον καρπό που του είχε διαλύσει η πρώτη σφαίρα, υπήρχε ένα «νεκρό» σημείο όπου είχε χάσει την αίσθηση της αφής. Το τσεκάριζε αυτό το σημείο συνεχώς, μερικές φορές κάθε μία ώρα, με την ελπίδα να διαπιστώσει ότι η νέκρωση υποχωρεί – ή, τις πιο σκοτεινές μέρες του, με το φόβο ότι μπορούσε να εξαπλωθεί. Αισθανόταν ακόμη κάποιους περιστασιακούς, απρόβλεπτους, οξείς πόνους στο πλευρό του, εκεί που τον είχε διαπεράσει η δεύτερη σφαίρα. Επίσης, κατά διαστήματα ένιωθε ένα «γαργάλημα» – μια φαγούρα που δεν

περνούσε με το ξύσιμο— στην κορυφή του μετώπου του, στο σημείο όπου η τρίτη σφαίρα τού είχε προκαλέσει κρανιακό κάταγμα.

Ίσως η πιο ανησυχητική επίπτωση του τραυματισμού του ήταν η ανάγκη του να είναι πάντα οπλισμένος. Όσο δούλευε, είχε πιστόλι μόνο επειδή το επέβαλλαν οι κανονισμοί – σε αντίθεση με τους περισσότερους αστυνομικούς, δεν του άρεσαν τα όπλα. Και όταν έφυγε από την αστυνομία μετά από είκοσι πέντε χρόνια υπηρεσίας, μαζί με το χρυσαφί σήμα του ντετέκτιβ άφησε πίσω του και την ανάγκη να οπλοφορεί.

Όσπου τον πυροβόλησαν.

Έτσι, τώρα, κάθε πρωί που ντυνόταν, φορούσε στο τέλος και μια μικρή θήκη στον αστράγαλο με μια Μπερέτα των 32. Απεχθανόταν αυτή τη συναισθηματική ανάγκη να νιώθει το όπλο επάνω του. Απεχθανόταν την αλλαγή μέσα του που τον ανάγκαζε να έχει πάντα αυτό το πράγμα μαζί του. Και είχε την ελπίδα ότι αυτή η ανάγκη σταδιακά θα υποχωρούσε, αλλά μέχρι τώρα δεν είχε παρατηρήσει τίποτα τέτοιο.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, τις τελευταίες εβδομάδες είχε την αίσθηση ότι η Μάντλιν τον παρακολουθούσε με ένα νέο είδος ανησυχίας στα μάτια της. Όχι σαν τις φευγαλέες ματιές πόνου και πανικού που είχε δει στο νοσοκομείο, ή τις εναλλασσόμενες εκφράσεις ελπίδας και άγχους με τις οποίες παρακολουθούσε τα πρώτα στάδια της ανάρρωσής του, αλλά κάτι πιο αθόρυβο και βαθύ. Έναν μισοκρυμμένο μόνιμο τρόπο, σαν να έβλεπε να συμβαίνει μπροστά της κάτι φρικτό.

Όρθιος ακόμη δίπλα στο τραπέζι της κουζίνας, αποτελείωσε τον καφέ του με δύο μεγάλες γουλιές. Μετέφερε την κούπα στο νεροχύτη και έριξε μέσα ζεστό νερό. Άκουσε τη Μάντλιν στο χολάκι πιο κάτω στο διάδρομο, να καθαρίζει το κουτί με την άμμο για τη γάτα που είχε φέρει πρόσφατα στο σπίτι. Ο Γκάρνερ αναρωτιόταν γιατί την είχε φέρει. Για να του φτιάξει τη διάθεση; Για να τον κάνει να ασχοληθεί με τη ζωή κάποιου άλλου πλάσματος πέρα από τη δική του; Αν ήταν αυτός ο σκοπός, η προσπάθειά της δεν είχε αποτέλεσμα. Δεν ένιωθε κανένα ενδιαφέρον για τη γάτα, ούτε και για τίποτε άλλο.

«Θα κάνω ένα ντους», είπε.

Άκουσε τη Μάντλιν από το χολάκι να απαντά κάτι που ακούστηκε σαν «Ωραία». Δεν ήταν σίγουρος αν είπε αυτό ακριβώς, αλλά θεώρησε ότι δεν είχε νόημα να ρωτήσει. Πήγε στο μπάνιο και άνοιξε το ζεστό νερό.

Το παρατεταμένο ντους, με το καυτό νερό να μαστιγώνει την πλάτη του από τον αυχένα μέχρι τη μέση, να χαλαρώνει τους μυς, να ανοίγει τα αιμοφόρα αγγεία, να καθαρίζει το μυαλό του, του προκάλεσε μια ευεξία που ήταν υπέροχη αλλά και πολύ σύντομη.

Μέχρι να ντυθεί πάλι και να γυρίσει στις τζαμόπορτες, είχε αρχίσει κιόλας να νιώθει ξανά μια αίσθηση έντασης και ανησυχίας. Η Μάντλιν ήταν στο πλακόστρωτο αίθριο έξω από το σπίτι. Μετά το αίθριο, απλωνόταν ένα μικρό τμήμα του λιβαδιού που, μετά από συχνά κουρέματα για δύο συνεχόμενα χρόνια, είχε καταλήξει να μοιάζει με γκαζόν. Η Μάντλιν, φορώντας ένα άνορακ, πορτοκαλί παντελόνι φόρμας και πράσινες γαλότσες, προχωρούσε μεθοδικά κατά μήκος της άκρης του πλακόστρωτου και κάρφωνε ένα φτυάρι γερά στο χώμα σε ευθεία γραμμή κάθε είκοσι εκατοστά, για να κόψει τις ρίζες των αγριόχορτων και να δημιουργήσει ένα καθαρό όριο. Τον κοίταξε και η έκφραση της του φάνηκε σαν μια πρόσκληση να τη βοηθήσει· μια πρόσκληση που σύντομα έδωσε τη θέση της στην απογοήτευση όταν είδε τη φανερή απροθυμία του.

Ο Γκάρνεϊ γύρισε αλλού φουρκισμένος. Το βλέμμα του ακολούθησε την κατηφορική πλαγιά μπροστά του, μέχρι το πράσινο τρακτέρ που ήταν αραγμένο δίπλα στο στάβλο.

Η Μάντλιν το κοίταξε κι αυτή. «Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσες να ισιώσεις τα αυλάκια με το τρακτέρ».

«Τα αυλάκια;»

«Τα αυλάκια στο έδαφος εκεί που παρκάρουμε».

«Ναι...» είπε διστακτικά ο Γκάρνεϊ. «Φαντάζομαι».

«Δεν χρειάζεται να γίνει αυτή τη στιγμή».

«Μμμ». Κάθε ίχνος ηρεμίας από το ντους είχε χαθεί πια καθώς η σκέψη του στράφηκε στο παράξενο πρόβλημα του τρακτέρ που είχε ανακαλύψει πριν από ένα μήνα, αλλά φρόντιζε γενικά

να μην το πολυσκέφτεται – εκτός από κάποιες παρανοϊκές στιγμές που τον τρέλαινε.

Η Μάντλιν τον κοίταζε με έναν τρόπο σαν να τον μελετούσε. Μετά χαμογέλασε, παράτησε το φτυάρι και πήγε στην πλαϊνή πόρτα, μάλλον για να βγάλει τις γαλότσες στο χολάκι και να μπει στην κουζίνα.

Ο Γκάρνεϊ πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε το τρακτέρ. Αναρωτήθηκε για πολλοστή φορά τι μπορεί να είχε προκαλέσει αυτό το μυστηριώδες φρακάρισμα στο φρένο. Εκείνη τη στιγμή, σε έναν εκνευριστικό συγχρονισμό, ένα σκοτεινό σύννεφο πήρε να κρύβει τον ήλιο. Ήταν λες και η άνοιξη είχε περάσει πια.

Μια Τεράστια Χάρη για την Κόνι Κλαρκ

ΤΟ ΚΤΗΜΑ ΤΩΝ ΓΚΑΡΝΕΪ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ πάνω σε έναν μακρόστενο λόφο, στο τέρμα ενός αγροτικού δρόμου έξω από το χωριό Γουόλνατ Κρόσινγκ, στα βουνά Κάτσκιλ. Η παλιά αγροικία ήταν χτισμένη στη νότια λοφοπλαγιά, και ένα κατάφυτο λιβάδι πιο χαμηλά τη χώριζε από έναν μεγάλο κόκκινο στάβλο και μια βαθιά λιμνούλα περιτριγυρισμένη από ψαθιά και ιτιές, πίσω από την οποία άρχιζε ένα δάσος από οξιές, σφενδάμους και αγριοκερασιές. Πάνω από το σπίτι, προς βορρά, ένα δευτερο λιβάδι έφτανε μέχρι την κορυφή του λόφου και μετά συναντούσε ένα πευκοδάσος και μια σειρά από μικρά εγκαταλειμμένα λατομεία μπλε ψαμμίτη που έβλεπαν προς τη γειτονική κοιλάδα.

Ο καιρός είχε κάνει μία από εκείνες τις στροφές εκατόν ογδόντα μοιρών που είναι πολύ πιο συνηθισμένες στα βουνά Κάτσκιλ απ' ό,τι στη Νέα Υόρκη, όπου ζούσαν αρχικά ο Ντέιβ και η Μάντλιν. Ο ουρανός έμοιαζε τώρα σαν μια ενιαία σκούρα κουβέρτα που σκέπαζε τους γύρω λόφους, και η θερμοκρασία έμοιαζε να έχει πέσει τουλάχιστον πέντε βαθμούς μέσα σε δέκα λεπτά.

Άρχισε να ρίχνει ένα αραιό ψιλόβροχο. Ο Γκάρνεϊ έκλεισε τις τζαμόπορτες. Καθώς τις τράβηξε γερά για να τις μανταλώσει, αισθάνθηκε έναν διαπεραστικό πόνο στο δεξί μέρος της κοιλιάς. Μια στιγμή αργότερα, ακολούθησε κι άλλος πόνος. Ήταν κάτι

που είχε συνηθίσει πια, και ήξερε ότι θα περνούσε με μερικά παυσίπονα. Καθώς πήγαινε στο φαρμακείο του μπάνιου, σκεφτόταν ότι το χειρότερο δεν ήταν η ενόχληση του πόνου, αλλά η αίσθηση ότι ήταν τόσο τρωτός, η συνειδητοποίηση ότι ο μόνος λόγος που ζούσε σήμερα ήταν πως είχε σταθεί τυχερός.

Η τύχη ήταν μια έννοια που δεν του άρεσε. Την έβλεπε σαν κάτι στο οποίο καταφεύγουν οι ανόητοι ως υποκατάστατο της ικανότητας. Η τύχη του είχε σώσει τη ζωή, αλλά δεν ήταν αξιόπιστος σύμμαχος. Ήξερε κάποιους νεότερους που πίστευαν στην καλή τύχη και στηρίζονταν επάνω της νομίζοντας ότι θα την είχαν για πάντα μαζί τους. Ο Γκάρνεϊ όμως ήταν πια σαράντα οκτώ χρονών και ήξερε πολύ καλά ότι η τύχη είναι απλώς τύχη, και πως το αόρατο χέρι που ρίχνει το νόμισμα στον αέρα είναι κρύο σαν χέρι πτώματος.

Ο πόνος στο πλευρό του του θύμιζε επίσης ότι ήθελε να ακυρώσει το ραντεβού που είχε κλείσει με το νευρολόγο στο Μπίνγκαμτον. Είχε πάει στο γιατρό τέσσερις φορές σε λιγότερο από τέσσερις μήνες, και το πράγμα τού φαινόταν όλο και πιο μάταιο – εκτός κι αν ο μοναδικός σκοπός αυτών των ραντεβού ήταν να στέλνει ο γιατρός έναν ακόμη λογαριασμό στην ασφαλιστική εταιρεία του Γκάρνεϊ.

Είχε τον αριθμό του νευρολόγου μαζί με τους αριθμούς των άλλων γιατρών στο γραφείο του. Αντί να πάει στο μπάνιο και να πάρει το παυσίπονο, πήγε στο γραφείο για να τηλεφωνήσει. Καθώς πληκτρολογούσε τον αριθμό, του ήρθε στο νου η εικόνα του γιατρού: ένας αφηρημένος τύπος γύρω στα τριάντα πέντε με σαράντα, με κυματιστά μαύρα μαλλιά που είχαν αρχίσει κίολας να αραιώνουν, μικρά μάτια, κοριτσίστικο στόμα, αδύναμο πιγούνι, απαλά χέρια, φροντισμένα νύχια, ακριβιά παπούτσια, περιφρονητικό τρόπο και κανένα φανερό ενδιαφέρον για το τι σκεφτόταν ή αισθανόταν ο Γκάρνεϊ. Οι τρεις γυναίκες που βρίσκονταν μονίμως στον μοντέρνο χώρο υποδοχής του ιατρείου του, ήταν διαρκώς μπερδεμένες και εκνευρισμένες από το γιατρό, από τους ασθενείς του και απ' ό,τι έβλεπαν στις οθόνες των υπολογιστών τους.

Σήκωσαν το τηλέφωνο στο τέταρτο κουδούνισμα και ο τόνος της ρεσεψιονίστ ήταν τόσο ανυπόμονος που άγγιζε τα όρια της αγένειας. «Ιατρείο δόκτορα Χαφμπάρτζερ».

«Εδώ Ντέιβ Γκάρνεϊ· έχω κλείσει ραντεβού και θα ήθελα να...»

Η ρεσεψιονίστ τον διέκοψε απότομα με ένα κοφτό «Περιμένετε, παρακαλώ».

Κάπου στο βάθος, ο Γκάρνεϊ άκουσε μια υψωμένη αντρική φωνή. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι πρέπει να ανήκε σε κάποιον θυμωμένο ασθενή που περιέγραφε μια μεγάλη σειρά από ανησυχητικά συμπτώματα, αλλά μετά άκουσε μια δεύτερη φωνή να κάνει μια ερώτηση, και μετά μια τρίτη να μπαίνει στη συζήτηση μιλώντας γρήγορα και δυνατά με έναν παρόμοιο αγανακτισμένο τόνο – και τότε κατάλαβε ότι αυτό που άκουγε ήταν το καλωδιακό κανάλι ειδήσεων που έκανε τόσο ανυπόφορη την αίθουσα αναμονής του Χαφμπάρτζερ.

«Εμπρός;» είπε ο Γκάρνεϊ, εκνευρισμένος τώρα. «Με ακούτε; Εμπρός;»

«Μια στιγμή, παρακαλώ».

Οι φωνές που έβρισκε τόσο ενοχλητικές συνέχιζαν στο βάθος. Ετοιμαζόταν να κλείσει, όταν άκουσε πάλι τη ρεσεψιονίστ.

«Ιατρείο δόκτορα Χαφμπάρτζερ, σας ακούω».

«Ναι. Λέγομαι Ντέιβ Γκάρνεϊ. Έχω κλείσει ραντεβού και θα ήθελα να το ακυρώσω».

«Ημερομηνία;»

«Σε μία εβδομάδα από σήμερα, στις έντεκα και σαράντα το πρωί».

«Πείτε μου πώς γράφεται το όνομά σας, παρακαλώ».

Ο Γκάρνεϊ ετοιμαζόταν να τη ρωτήσει αν υπήρχαν πολλοί ασθενείς που να έχουν ραντεβού εκείνη τη μέρα στις έντεκα και σαράντα το πρωί, αλλά τελικά προτίμησε να της πει πώς γράφεται το όνομά του.

«Και για πότε θέλετε να το μεταφέρουμε;»

«Δεν θέλω να το μεταφέρω. Θέλω να το ακυρώσω».

«Θα πρέπει να το μεταφέρετε».

«Τι;»

«Μπορώ μόνο να μεταφέρω τα ραντεβού του γιατρού, όχι να τα ακυρώσω».

«Μα αφού...»

Η ρεσεψιονίστ τον διέκοψε πάλι με έναν αγανακτισμένο τόνο. «Ένα καθορισμένο ραντεβού δεν μπορεί να διαγραφεί από το σύστημα χωρίς να εισαχθεί διαφορετική ημερομηνία. Αυτή είναι η πολιτική του γιατρού».

Ο Γκάρνει αισθανόταν τα χείλη του να σφίγγονται από θυμό, υπερβολικό θυμό. «Δεν μου αρέσει ούτε το σύστημα ούτε η πολιτική του γιατρού», είπε αργά και βαριά. «Θεωρήστε το ραντεβού μου ακυρωμένο».

«Θα υπάρξει χρέωση αν δεν έρθετε στο ραντεβού».

«Όχι, δεν θα υπάρξει. Και αν ο Χαφμπάρτζερ έχει πρόβλημα, πες του να μου τηλεφωνήσει». Έκλεισε το τηλέφωνο θυμωμένος, αλλά και ενοχλημένος με τον εαυτό του για την υπερβολική αντίδραση.

Κοίταξε από το παράθυρο του γραφείου το λιβάδι, χωρίς να το βλέπει πραγματικά.

Τι διάβολο έχω πάθει;

Μια σουβλιά στο δεξιό πλευρό του του έδωσε μια μερική απάντηση. Και του υπενθύμισε επίσης ότι πριν έρθει στο γραφείο για να ακυρώσει το ραντεβού, πήγαινε στο φαρμακείο του μπάνιου για να πάρει πανσίοπονο.

Πήγε στο μπάνιο. Δεν του άρεσε το πρόσωπο που τον κοίταζε από τον καθρέφτη στο πορτάκι του φαρμακείου. Το μέτωπό του ήταν ρυτιδωμένο από ανησυχία, το δέρμα του άχρωμο, τα μάτια του κουρασμένα.

Χριστέ μου!

Ήξερε ότι έπρεπε να αρχίσει πάλι το καθημερινό του πρόγραμμα γυμναστικής, μια σειρά από κάμψεις, έλξεις και κοιλιακούς που κάποτε τον διατηρούσαν σε καλύτερη φόρμα από τους περισσότερους άντρες με τη μισή του ηλικία. Όμως τώρα ο τύπος στον καθρέφτη έδειχνε καθαρά τα σαράντα οκτώ του χρόνια, και δεν του άρεσε καθόλου αυτό. Δεν του άρεσαν επίσης τα καθημερινά μηνύματα που του έστελνε το σώμα του και του

υπενθύμιζαν τη θνητή του φύση. Δεν του άρεσε αυτή η κάθοδος του από την απλή εσωστρέφεια στην απομόνωση. Δεν του άρεσε... τίποτα.

Πήρε το φιαλίδιο με τα παυσίπονα από το ράφι, άδειασε τρία μικρά καφέ χάπια στο χέρι του, τα κοίταξε συνοφρυωμένος και μετά τα έριξε στο στόμα του. Καθώς άνοιγε το νερό περιμένοντας να κρυώσει, άκουσε να χτυπά το τηλέφωνο στο γραφείο. Ο Χαφμπάρτζερ, σκέφτηκε. Η ρεσεψιονίστ του Χαφμπάρτζερ. Δεν πήγε να το σηκώσει. *Να πάνε στο διάβολο.*

Μετά άκουσε τη Μάντλιν να κατεβαίνει τη σκάλα και να σηκώνει το τηλέφωνο λίγο πριν απαντήσει ο παμπάλαιος τηλεφωνητής τους. Άκουγε τη φωνή της, αλλά δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τι έλεγε. Μισογέμισε ένα μικρό πλαστικό ποτήρι με νερό και κατάπιε τα τρία χάπια που είχαν αρχίσει να διαλύονται στο στόμα του.

Προφανώς η Μάντλιν είχε αναλάβει να αντιμετωπίσει το πρόβλημα του Χαφμπάρτζερ. Ωραία. Μετά όμως άκουσε τα βήματά της να πλησιάζουν στο διάδρομο. Μπήκε στο μπάνιο και του έτεινε τη συσκευή.

«Για σένα», είπε. Του έδωσε το τηλέφωνο και έφυγε.

Ο Γκάρνεί ήταν σίγουρος ότι θα έκανε μια δυσάρεστη συζήτηση με τον Χαφμπάρτζερ ή κάποια από τις αιώνια δυσάρεστημένες ρεσεψιονίστ του, γι' αυτό ο τόνος του ήταν κοφτός. «Ναι;»

Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής πριν πάρει απάντηση.

«Ντέιβιντ;» Η κεφάτη γυναικεία φωνή τού ήταν σίγουρα γνωστή, αλλά η μνήμη του δεν κατάφερε να τη συνδέσει με κάποιο πρόσωπο ή όνομα.

«Ναι», είπε πιο ήρεμα αυτή τη φορά. «Ποιος είσαι;»

«Ω, μα πώς μπόρεσες να με ξεχάσεις; Α, με πληγώνεις τόσο πολύ, ντετέκτιβ Γκάρνεί!» φώναξε η άγνωστη με έναν τόνο εϋθυμης υπερβολής. Και ξαφνικά, η γελαστή φωνή και η προφορά τού έφερε στη μνήμη τον άνθρωπο: μια νευρώδη, έξυπνη, δυναμική ξανθιά με προφορά του Κούνιν και ζυγωματικά μοντέλου.

«Κόνι. Χριστέ μου! Η Κόνι Κλαρκ. Πάει πολύς καιρός».

«Έξι χρόνια, για την ακρίβεια».

«Έξι χρόνια. Για φαντάσου!» Ο αριθμός δεν είχε καμία σημασία για τον Γκάρνεϊ, δεν του προκάλεσε καμία απορία ή έκπληξη, αλλά δεν ήξερε τι άλλο να πει.

Η σύνδεσή του με την Κόνι Κλαρκ του προκαλούσε ανάμεικτα συναισθήματα. Ήταν δημοσιογράφος που έγραφε σε περιοδικά και εφημερίδες ως εξωτερική συνεργάτης, και πριν από έξι χρόνια είχε γράψει ένα εγκωμιαστικό άρθρο γι' αυτόν στο περιοδικό *Νιου Γιορκ*. Η αφορμή ήταν ότι ο Γκάρνεϊ είχε εξιχνιάσει τη διαβόητη υπόθεση του ψυχοπαθή δολοφόνου Τζέισον Στρανκ, μόλις τρία χρόνια αφού είχε πάρει προαγωγή σε ντετέκτιβ τρίτου βαθμού επειδή εξιχνίασε την υπόθεση του ψυχοπαθή δολοφόνου Χόρχε Κούντζμαν. Η αλήθεια είναι ότι το άρθρο της παραίταν εγκωμιαστικό, καθώς έδινε μεγάλη βάση στον αριθμό-ρεκόρ των υποθέσεων που είχε διαλευκάνει και τον αποκαλούσε «Σούπερ-Ντετέκτιβ», ένα παρατσούκλι που προσφερόταν για δεκάδες διασκεδαστικές παραλλαγές που είχαν σκαρώσει οι πιο ευφάνταστοι συνάδελφοί του.

«Λοιπόν, πώς τα περνάει ένας συνταξιούχος εκεί στη γαλήνια εξοχή σας;»

Ο Γκάρνεϊ κατάλαβε ότι η Κόνι χαμογελούσε πλατιά, και συμπεράνε πως ήξερε για την ανεπίσημη ανάμειξή του στις υποθέσεις του Μέλερι και της Πέρι. «Μερικές μέρες είναι πιο γαλήνιες από άλλες».

«Τι λες! Φαντάζομαι ότι μπορείς να το θέσεις κι έτσι. Βγαίνεις στη σύνταξη από την αστυνομία της Νέας Υόρκης μετά από είκοσι πέντε χρόνια, πας να ζήσεις στα κοιμισμένα βουνά Κάτσκιλ και μετά από καμιά δεκαριά λεπτά πάνω-κάτω βρίσκεσαι να ασχολείσαι με διαδοχικές υποθέσεις φόνων. Σαν να μου φαίνεται πως είσαι μαγνήτης εγκλημάτων. Μπράβο! Και τι λέει για όλα αυτά η Μάντλιν;»

«Μόλις της μίλησες στο τηλέφωνο. Έπρεπε να τη ρωτήσεις».

Η Κόνι γέλασε κακαρίζοντας, λες και της είχε πει κάτι απίστευτα πνευματώδες.

«Λοιπόν, πώς περνάς την ώρα σου ανάμεσα στις φονικές υποθέσεις;»

«Ήρεμα μάλλον. Δεν συμβαίνουν πολλά πράγματα. Η Μάντλιν είναι πιο απασχολημένη από μένα».

«Δυσκολεύομαι τόσο πολύ να σε φανταστώ σε μια ειδυλλιακή ύπαιθρο. Ο Ντέιβ φτιάχνει μαρμελάδα φράουλα. Ο Ντέιβ φτιάχνει μηλίτη. Ο Ντέιβ μαζεύει τα αυγά από το κοτέτσι».

«Δυστυχώς όχι. Ούτε μαρμελάδα ούτε μηλίτης ούτε αυγά». Εκείνο που του ήρθε στο νου ήταν ένα πολύ διαφορετικό σενάριο που περιέγραφε πολύ καλύτερα τους τελευταίους έξι μήνες. *Ο Ντέιβ παριστάνει τον ήρωα. Ο Ντέιβ αρπάζει μερικές σφαίρες. Ο Ντέιβ αναρρώνει πολύ αργά. Ο Ντέιβ κάθεται και ακούει το βουητό στ' αυτιά του. Ο Ντέιβ παθαίνει κατάθλιψη, γίνεται εχθρικός και απομονώνεται. Ο Ντέιβ βλέπει κάθε προτεινόμενη δραστηριότητα ως μια εκνευριστική επίθεση κατά του δικαιώματός του να παραμείνει σε κατάσταση καταθλιπτικής παράλυσης. Ο Ντέιβ δεν θέλει να έχει καμία σχέση με τίποτα.*

«Τι θα κάνεις, λοιπόν, σήμερα;»

«Για να είμαι ειλικρινής, Κόνι, πολύ λίγα πράγματα. Το πολύ-πολύ να κάνω καμιά βόλτα στα χωράφια, να μαζέψω μερικά από τα κλαδιά που έπεσαν από τα δέντρα το χειμώνα, ίσως να ρίξω λίγο λίπασμα σε κάνα παρτέρι στον κήπο. Τέτοια πράγματα».

«Δεν μου ακούγεται και τόσο άσχημα. Ξέρω ανθρώπους που θα έδιναν πολλά για να είναι στη θέση σου».

Ο Ντέιβ δεν απάντησε, παρά άφησε τη σιωπή να παραταθεί, με τη σκέψη ότι αυτό μπορεί να ανάγκαζε την Κόνι να του πει για ποιο λόγο είχε τηλεφωνήσει. Πρέπει να υπήρχε κάποιος λόγος. Η Κόνι ήταν εγκάρδιος και ομιλητικός άνθρωπος, αλλά είχε πάντα κάποιο σκοπό. Το μυαλό της δούλευε ασταμάτητα.

«Αναρωτιέσαι γιατί σου τηλεφώνησα», είπε η Κόνι. «Σωστά;»

«Μου πέρασε από το μυαλό».

«Σου τηλεφώνησα γιατί θέλω να σου ζητήσω μια χάρη. Μια τεράστια χάρη».

Ο Γκάρνερϊ το σκέφτηκε για μια στιγμή και μετά γέλασε.

«Ποιο είναι το αστείο;» είπε η Κόνι. Ακουγόταν σαν να τα είχε χάσει λίγο.

«Κάποτε μου είπες ότι είναι πάντα καλύτερα να ζητάς μια μεγάλη χάρη παρά μια μικρή, γιατί τις μικρές είναι πιο εύκολο να σου τις αρνηθεί ο άλλος».

«Αν είναι δυνατόν! Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι σου είπα εγώ τέτοιο πράγμα. Μα, αυτό ακούγεται τόσο *χειριστικό*. *Απαίσιο*. Απ' το μυαλό σου το 'βγαλες, έτσι δεν είναι;» Η φωνή της ξεχειλίζει από προσποιητή αγανάκτηση. Η Κόνι δεν τα έχανε ποτέ για πολύ.

«Λοιπόν, σε τι μπορώ να σε βοηθήσω;»

«Α, ώστε όντως το 'βγαλες απ' το μυαλό σου! Το 'ξερα!»

«Σε ακούω. Σε τι μπορώ να σε βοηθήσω;»

«Βασικά, τώρα ντρέπομαι να το πω, αλλά όντως είναι τεράστια, *τεράστια* χάρη». Έκανε μια παύση. «Θυμάσαι την Κιμ;»

«Την κόρη σου;»

«Την κόρη μου που σε λατρεύει».

«Ορίστε;»

«Μη μου πεις ότι δεν το ήξερες;»

«Τι είναι αυτά που λες;»

«Αχ, Ντέιβιντ, Ντέιβιντ, Ντέιβιντ. Όλες οι γυναίκες σε αγαπούν, κι εσύ δεν το προσέχεις καν».

«Νομίζω ότι βρέθηκα στο ίδιο δωμάτιο με την κόρη σου μία φορά όταν ήταν... Πόσο; Δεκαπέντε χρονών, ίσως;» Θυμόταν μια όμορφη αλλά πολύ σοβαρή κοπέλα κάποτε που είχε φάει με την Κόνι στο σπίτι της, η οποία άκουγε τη συζητήσή τους χωρίς να μιλάει σχεδόν καθόλου.

«Βασικά, ήταν δεκαεπτά τότε. Και, εντάξει, ίσως το “λατρεύει” να είναι μια μικρή υπερβολή. Όμως σε θεωρεί πολύ-πολύ έξυπνο – και για την Κιμ αυτό σημαίνει πολλά. Τώρα είναι είκοσι τριών χρονών και συμβαίνει να ξέρω ότι εξακολουθεί να έχει σε πολύ μεγάλη εκτίμηση τον Σούπερ Ντετέκτιβ Ντέιβ Γκάρνερ».

«Πολύ ευγενικό αυτό, αλλά... έχω μπερδευτεί λιγάκι».

«Φυσικά έχεις μπερδευτεί, γιατί προσπαθώ να σου ζητήσω τη σούπερ-τεράστια χάρη που θέλω, και τα 'χω κάνει θάλασσα. Ίσως θα 'πρεπε να καθίσεις, γιατί μπορεί να χρειαστώ μερικά λεπτά για να σου εξηγήσω».

Ο Γκάρνεϊ στεκόταν μπροστά στο νιπτήρα του μπάνιου. Βγήκε έξω και πήγε στο γραφείο. Δεν είχε διάθεση να καθίσει. Πήγε και στάθηκε μπροστά στο πίσω παράθυρο. «Εντάξει, Κόνι, κάθομαι», είπε. «Τι τρέχει;»

«Δεν είναι τίποτα κακό, βασικά. Απεναντίας, είναι απίστευτα καλό. Η Κιμ έχει μια καταπληκτική ευκαιρία στη δουλειά της. Σου είπα ποτέ ότι την ενδιέφερε η δημοσιογραφία;»

«Ακολουθεί τα βήματα της μητέρας της;»

«Θεέ μου, μην της το πεις ποτέ αυτό, γιατί την άλλη μέρα θα αλλάξει δουλειά. Νομίζω ότι ο μεγαλύτερος στόχος της είναι η ολοκληρωτική ανεξαρτησία από τη μητέρα της! Και ξέχνα τα *βήματα*, που είπες. Η Κιμ ετοιμάζεται να κάνει ένα σημαντικό άλμα. Ας μπω όμως στην ουσία, πριν σε μπερδέψω τελείως. Ολοκληρώνει ένα μεταπτυχιακό στη δημοσιογραφία στο Σίρακιουζ. Δεν είναι μακριά από εκεί που μένεις, σωστά;»

«Δεν είναι ακριβώς στη γειτονιά μου. Κάτι λιγότερο από δύο ώρες δρόμο.»

«Εντάξει, δεν είναι δα και στην άκρη του κόσμου. Όχι πολύ χειρότερα από τις αποστάσεις που κάνω εγώ για να πηγαиноέρχομαι στην πόλη. Τέλος πάντων, ετοιμάζε τη διπλωματική της και της ήρθε μια ιδέα για μια μίνι σειρά ριάλιτι που να αναφέρεται στα θύματα φόνων – όχι βέβαια τα ίδια τα θύματα, αλλά τις οικογένειές τους, τα παιδιά τους. Θέλει να δει ποιες μακροπρόθεσμες επιδράσεις υπάρχουν όταν δολοφονείται ένας γονιός και δεν υπάρχει επίλυση.»

«Επίλυση;»

«Ναι. Όταν δεν εξιχνιάζεται το έγκλημα. Θα εξετάσει μόνο υποθέσεις όπου δεν έπιασαν ποτέ το δολοφόνο. Έτσι, το τραύμα ουσιαστικά δεν επουλώνεται ποτέ. Όσος χρόνος κι αν περάσει, παραμένει το πιο βαρυσήμαντο συναισθηματικό συμβάν στη ζωή τους, ένα τεράστιο κενό που αλλάζει τα πάντα για πάντα. Ξέρεις τι τίτλο έδωσε στη μίνι σειρά; *Ορφανεμένοι από Φονιάδες*. Φοβερό, ε;»

«Ακούγεται ενδιαφέρουσα ιδέα.»

«Πολύ ενδιαφέρουσα! Αλλά δεν σου έχω πει ακόμη το πιο σπουδαίο. Δεν είναι μόνο μια ιδέα. Η σειρά θα *γυριστεί*! Το

πράγμα ξεκίνησε απλώς σαν μια πτυχιακή εργασία, αλλά ο επιβλέπων καθηγητής της εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ, που τη βοήθησε να αναπτύξει την αρχική της ιδέα σε κανονική πρόταση. Έφτασε στο σημείο να τη βάλει να δεσμεύσει μερικά από τα άτομα που ήθελε να παρουσιάσει στο πρόγραμμα με συμφωνητικά αποκλειστικότητας ώστε να είναι προστατευμένη από νομικής πλευράς. Και μετά, έδωσε την πρόταση σε έναν παραγωγό τον οποίο γνώριζε στη RAM-TV. Και ξέρεις κάτι; Ο τύπος από τη RAM τη θέλει! Από τη μια μέρα στην άλλη, αυτό το πράγμα μεταμορφώθηκε από μια απλή πτυχιακή εργασία σε μια επαγγελματική δουλειά που θα τη ζήλευαν ακόμη και συνάδελφοι με είκοσι χρόνια πείρα. Η RAM είναι το πιο “in” κανάλι».

Ο Γκάρνεϊ είχε τη γνώμη πως η RAM ήταν το κανάλι που ευθυνόταν περισσότερο για το γεγονός ότι τα παραδοσιακά τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων είχαν μετατραπεί σε ένα θορυβώδες, κραυγαλέο, ρηχό, δηλητηριώδες, κινδυνολογικό καρναβάλι, αλλά αντιστάθηκε στον πειρασμό να την εκφράσει.

«Τώρα, λοιπόν, θα αναρωτιέσαι», συνέχισε η Κόνι με ενθουσιασμό, «τι σχέση έχουν όλα αυτά με τον αγαπημένο μου αστυνομικό, σωστά;»

«Είμαι όλος αυτιά».

«Δύο πράγματα. Πρώτον, θα ήθελα να τη βοηθήσεις λίγο».

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Απλώς να μιλήσεις μαζί της, ίσως; Να σχηματίσεις μια εικόνα για το τι κάνει. Να δεις αν αντικατοπτρίζει τον κόσμο των θυμάτων όπως τον γνωρίζεις εσύ. Έχει μια μεγάλη ευκαιρία. Αν δεν κάνει πάρα πολλά λάθη, η καριέρα της θα εκτοξευτεί στα ουράνια».

«Χμμ».

«Αυτό το “χμμ” σημαίνει ότι θα το κάνεις; Σε παρακαλώ, Ντέιβιντ...»

«Κόνι, δεν έχω την παραμικρή ιδέα από δημοσιογραφία». Σκέφτηκε ότι και τα λίγα που ήξερε, συνήθως τον αηδίαζαν, αλλά δεν το είπε ούτε αυτό.

«Δεν χρειάζεται να τη βοηθήσεις στο δημοσιογραφικό κομμάτι· αυτό το ξέρει καλά. Και είναι πανέξυπνη. Αλλά είναι ακόμη μικρή».

«Τότε, λοιπόν, εγώ τι θα προσφέρω; Την ηλικία μου;»

«Την επαφή με την πραγματικότητα. Τη γνώση. Την πείρα. Τη σωστή προοπτική. Τη μεγάλη σοφία που έχει κάποιος όταν έχει διαλευκάνει... πόσες υποθέσεις φόνου;»

Ο Γκάρνερ θεώρησε την ερώτηση ρητορική, γι' αυτό δεν μπηκε καν στον κόπο να απαντήσει.

Η Κόνι συνέχισε με ακόμη μεγαλύτερη έξαψη. «Η Κιμ έχει τρομερές ικανότητες, αλλά η ικανότητα δεν είναι το ίδιο πράγμα με την πείρα της ζωής. Έχει αρχίσει να παίρνει μια σειρά συνευθύνσεις από άτομα που έχουν χάσει ένα γονιό τους ή άλλο αγαπημένο πρόσωπο από κάποιο δολοφόνο. Για να το κάνει σωστά αυτό, πρέπει να έχει μια ρεαλιστική αντίληψη των πραγμάτων. Να έχει μια ευρύτερη εικόνα. Καταλαβαίνεις τι εννοώ; Μάλλον αυτό που θέλω να πω είναι ότι παίζονται τόσα πράγματα ώστε πρέπει να ξέρει όσο γίνεται περισσότερα».

Ο Γκάρνερ αναστέναξε. «Κοίτα, υπάρχει ήδη πολύ υλικό για το πένθος, το θάνατο, την απώλεια αγαπημένων προσώπων...»

Η Κόνι τον διέκοψε. «Ναι, ναι, το ξέρω. Εκλαϊκευμένη ψυχολογία, ένα σωρό βιβλία για τα πέντε στάδια του πένθους και διάφορες άλλες σαχλαμάρες. Δεν της χρειάζονται αυτά τα πράγματα. Εκείνο που χρειάζεται είναι να μιλήσει με κάποιον που ξέρει τι σημαίνει φόνος, που έχει δει τα θύματα, έχει μιλήσει με τις οικογένειές τους, έχει δει στα μάτια τους τη φρίκη – κάποιον που ξέρει, όχι κάποιον που έχει γράψει ένα βιβλίο της πλάκας». Απλώθηκε μια παρατεταμένη σιωπή ανάμεσά τους. «Θα το κάνεις, λοιπόν; Απλώς μίλα μαζί της μία φορά, απλώς δες τι υλικό έχει συγκεντρώσει και τι σκοπεύει να το κάνει. Δες αν όλο αυτό το πράγμα στέκει».

Ο Γκάρνερ την άκουγε κοιτάζοντας το πίσω λιβάδι από το παράθυρο του γραφείου. Το να συναντηθεί με την κόρη της Κόνι για να αξιολογήσει το εισιτήριό της για τον κόσμο που εξέφραζαν τα τηλεοπτικά σκουπίδια, ήταν μια από τις λιγότερο ευχάριστες

προοπτικές που θα μπορούσε να φανταστεί ποτέ. «Είπες δύο πράγματα, Κόνι. Ποιο είναι το δεύτερο;»

«Να...» Η φωνή της Κόνι χαμήλωσε. «Μπορεί να υπάρχει ένα πρόβλημα πρώην γκόμενου».

«Τι σόι πρόβλημα;»

«Αυτό είναι το θέμα. Η Κιμ θέλει να παριστάνει την άτρωτη. Σαν να μη φοβάται τίποτα και κανέναν».

«Αλλά...;»

«Αλλά το λιγότερο που έχει κάνει αυτό το καθίκι είναι ότι της παίζει φρικτά παιχνίδια».

«Σαν τι;»

«Μπαίνει στο διαμέρισμά της και μετακινεί πράγματα. Κάποια στιγμή, άρχισε να μου λέει για ένα μαχαίρι που χάθηκε και μετά επανεμφανίστηκε, αλλά όταν της ζήτησα να μου πει περισσότερα, αρνήθηκε».

«Γιατί, λοιπόν, σου το ανέφερε;»

«Ίσως θέλει βοήθεια και ταυτόχρονα δεν θέλει, και δεν μπορεί να αποφασίσει τι από τα δύο θέλει πιο πολύ».

«Αυτό το καθίκι έχει όνομα;»

«Το πραγματικό του όνομα είναι Ρόμπερτ Μις. Αλλά χρησιμοποιεί το όνομα Ρόμπερτ Μόνταγκιου».

«Έχει κάποια σχέση αυτό με την εργασία που κάνει για την τηλεόραση;»

«Δεν ξέρω. Απλώς έχω την αίσθηση ότι η κατάσταση είναι χειρότερη απ' ό,τι παραδέχεται. Ή τουλάχιστον απ' ό,τι παραδέχεται σε μένα. Γι' αυτό... σε παρακαλώ, Ντέιβιντ, θα βοηθήσεις; Δεν ξέρω σε ποιον άλλο να απευθυνθώ».

Ο Γκάρνεί δεν απάντησε και η Κόνι συνέχισε. «Ίσως να γίνωμα υπερβολική. Ίσως φαντάζομαι κινδύνους που δεν υπάρχουν. Μπορεί να μην υπάρχει κανένα πρόβλημα. Όμως ακόμη και αν δεν υπάρχει, και πάλι θα σου ήμουν υποχρεωμένη αν μπορούσες να την ακούσεις για λίγο, να σου μιλήσει για την εργασία της, γι' αυτά τα θύματα και τις οικογένειές τους. Είναι πολύ σημαντικό γι' αυτήν. Είναι η ευκαιρία μιας ζωής. Είναι τόσο αποφασισμένη, τόσο σίγουρη για τον εαυτό της».

«Ακούγεσαι λιγάκι φοβισμένη».

«Δεν ξέρω. Απλώς... ανησυχώ».

«Για την εργασία της ή για τον πρώην φιλαράκο;»

«Ίσως και για τα δύο. Κοίτα, από τη μια είναι φανταστική ευκαιρία, σωστά; Όμως μου ραγίζει η καρδιά όταν σκέφτομαι ότι μπορεί να είναι τόσο αποφασισμένη και σίγουρη και ανεξάρτητη, και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο να πέσει στα βαθιά χωρίς να μου πει τίποτα και να μην μπορώ να τη βοηθήσω. Θεέ μου, Ντέιβιντ, έχεις κι εσύ ένα γιο, έτσι δεν είναι; Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πώς νιώθω».

Δέκα λεπτά μετά το τέλος της συνδιάλεξης, ο Γκάρνεϊ στεκόταν ακόμη στο μεγάλο παράθυρο του γραφείου και προσπαθούσε να βγάλει νόημα από τον ταραγμένο και κάπως ασυνάρτητο τρόπο που μιλούσε η Κόνι, κάτι εντελώς ασυνήθιστο γι' αυτή. Και αναρωπιόταν γιατί τελικά είχε συμφωνήσει να μιλήσει με την Κιμ και γιατί δεν ένιωθε καθόλου άνετα με την όλη κατάσταση.

Υποψιαζόταν πως είχε κάποια σχέση με το τελευταίο σχόλιο που έκανε για το γιο του. Αυτό ήταν πάντα το ευαίσθητο πεδίο για τον Γκάρνεϊ, για λόγους που δεν είχε κανένα σκοπό να εξετάσει αυτή τη στιγμή.

Ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο και συνειδητοποίησε με έκπληξη ότι ακόμη το κρατούσε στο χέρι του. *Αυτή τη φορά, σίγουρα θα είναι ο Χαφμπάρτζερ*, σκέφτηκε. *Θα πήρε για να υπερασπιστεί τους ηλίθιους κανόνες του για τις ακυρώσεις ραντεβού*. Μπήκε στον πειρασμό να το αφήσει να χτυπάει μέχρι να απαντήσει ο τηλεφωνητής, να αφήσει τον Χαφμπάρτζερ να περιμένει. Από την άλλη, όμως, ήθελε να τελειώνει με αυτό το θέμα, γιατί αλλιώς θα συνέχιζε να το σκέφτεται. Πάτησε το πράσινο κουμπί στη συσκευή.

«Ντέιβ Γκάρνεϊ».

Μια νεανική γυναικεία φωνή, καμπανιστή και χαρούμενη. «Ντέιβ, θέλω να σε ευχαριστήσω πολύ! Μόλις με πήρε η Κόνι και μου είπε ότι δέχτηκες να μιλήσουμε».

Για μια στιγμή, ο Γκάρνεϊ μπερδεύτηκε. Πάντα μπερδευόταν όταν άκουγε ένα παιδί να μιλάει για το γονιό του με το μικρό του όνομα.

«Κιμ, εσύ είσαι;»

«Φυσικά! Ποια νόμισες;» Ο Γκάρνεί δεν απάντησε και η Κιμ πήρε φόρα. «Τέλος πάντων, το θέμα είναι ότι ήρθε τέλεια το πράγμα, και ξέρεις γιατί; Αυτή τη στιγμή πηγαίνω στο Σίρακιουζ από την πόλη. Και είμαι εκεί που συναντιέται ο Αυτοκινητόδρομος 17 με τη Διαπολιτειακή Οδό 81. Που σημαίνει ότι μπορώ να μπω στην 88 και να είμαι στο Γουόλνατ Κρόσινγκ σε τριάντα λεπτά περίπου. Σε πειράζει; Ξέρω ότι σε αιφνιδιάζω, αλλά ήταν τόσο φοβερή σύμπτωση! Και δεν βλέπω την ώρα να σε ξαναδώ!»